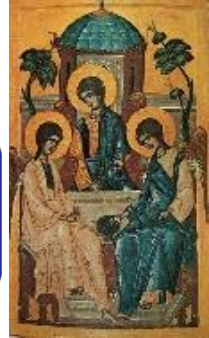

Oecumenisch Meditatief Avondgebed 23 februari 2022

Thema: Ontvangen en weer uit handen geven;
dragen en gedragen worden

Voorganger: Fons Zandbelt

[Aanhef \(blz. 12\): Wees hier aanwezig](#)

Inleiding

Onlangs trof mij in een Bijbelverhaal een beeld van het leven: als gedragen worden door anderen, en zelf dragen; en daarmee samenhangend: het leven als een gave ontvangen, en telkens weer loslaten en toevertrouwen aan anderen: op hoop van zegen.

Deze beelden van het leven vielen mij op in het verhaal van Maria en Jozef, die op de 40ste dag na Jezus' geboorte met hun kind naar de tempel in Jerusalem gaan, en daar het kind in de handen leggen van Simeon, die het met liefde en dankbaarheid in zijn armen opneemt, en na zegenbede het kind ook weer teruglegt in de handen van de ouders.

Een verhaal over: gedragen worden en zelf dragen; en over: uit handen geven, loslaten, en toevertrouwen aan een ander.

Daarbij passend zingen we het eerste lied:

[Lied nr. 131: Neem mij aan zoals ik ben.](#)

Schriftlezing uit Lucas 2, 22-40

Op de 40ste dag van Jezus' geboorte gingen de ouders (Maria en Jozef) met hun kind naar Jerusalem om het daar in de tempel aan God op te dragen, zoals volgens de Joodse wet gebruikelijk was.

Er woonde daar een zekere Simeon, een rechtvaardig en vroom man, die uitzag naar de tijd dat God Israël verzoening zou schenken, en de heilige Geest rustte op hem.

Het was hem door de Geest geopenbaard dat hij niet zou sterven voordat hij de Messias van de Heer zou hebben gezien.

Gedreven door de Geest kwam hij naar de tempel, en toen Jezus' ouders hun kind daar binnenbrachten, om met Hem te doen wat volgens de Wet gebruikelijk is, nam hij het in zijn armen en loofde God met de woorden:

'Nu laat U, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals U hebt beloofd.

Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die U bewerkt hebt ten overstaan van alle volken: een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk.'

Zijn vader en moeder waren verbaasd wat er over Hem werd gezegd.

Simeon zegende hen en zei tegen Maria, zijn moeder: 'Weet wel dat velen van Israël door Hem ten val zullen komen of juist zullen opstaan.

Hij zal een teken zijn dat betwist wordt, en zelf zult u als door een zwaard doorstoken worden.

Zo zal de gezindheid van velen aan het licht komen.'

Zijn vader en moeder waren verbaasd over wat er van Hem werd gezegd. (...)

Toen ze alles overeenkomstig de wet van de Heer hadden gedaan, keerden zij terug naar Galilea, naar hun woonplaats Nazareth.

Het kind groeide op, werd sterk en was begiftigd met wijsheid. Gods genade rustte op Hem.

[Lied nr. 15:](#) [Ubi Caritas](#)

Overdenking

Wat mij in dit Bijbelverhaal opvalt, is wat er gebeurt aan geven en ontvangen: Het gaat over ouders die een kind hebben mogen ontvangen; het is hun door God geschonken, gegeven, aan hen toevertrouwd; ze dragen hem in armen.

Ze komen met hun kind naar de tempel, en geven hem daar uit handen, in de armen van Simeon, om er Gods zegen over te laten uitpreken, en daarna mogen ze hem weer terugontvangen als een gezegend kind: niet als bezit, maar hij wordt weer aan hen toevertrouwd als een kind van God: om hem te laten uitgroeien en ontplooien; en hem daarbij telkens weer loslaten en toevertrouwen aan anderen, op hoop van zegen; om hem tenslotte later definitief uit handen te geven, los te laten, zodat het kind zijn eigen weg kan kiezen en kan gaan.

Zo is het ook gegaan met ons leven, en zo gaat het nog steeds:

Ook het leven van onszelf is ooit aan onze ouders toevertrouwd, in hun handen gelegd;

Zij zijn geen bezitters van ons leven; ze hebben ons in die eerste fase van ons leven telkens weer moeten 'loslaten': om ons de kans te geven ons te laten ontplooien.

Ook vanuit onszelf bekeken, zijn onze ouders en allen die ons opgroeien en onze volwassenwording hebben meegewerkt, hebben we niet zelf uitgekozen; we zijn aan hen toevertrouwd. Mede dankzij hen (en door de omstandigheden van die tijd) zijn we geworden tot wat we nu zijn. Uiteindelijk hebben ze ons logelaten, om onze eigen weg te gaan.

Ook de mensen om ons heen, en hen met wie we zelf een verbondenheid zijn aangegaan, zijn niet ons bezit, maar ons toevertrouwd, om samen iets moois van ons leven te maken. Meerderen moeten we na enige tijd weer loslaten; ook als we zelf weer kinderen gekregen hebben, en ze weer toevertrouwen aan anderen, of ze delen met anderen.

Tenslotte moeten we allemaal eens bij ons levenseinde ons leven weer teruggeven aan God, onze Schepper en hemelse Vader, in het vertrouwen dat Hij ons nooit laat vallen, maar in liefde blijft dragen en omarmen.

[Lied nr. 7: In manus tuas, Pater](#)

Stilte/persoonlijke overweging

Voorbeden met vooraf en na elke bede [acclamatie nr. 30: Kyrie eleison](#)

- Goede God, wij bidden U voor hen die ons het leven hebben gegeven, ja allen die ons met zorg en liefde hebben gedragen en begeleid; en die later ons ruimte hebben (en losgelaten) om onze eigen wegen te gaan. Dat U hen wil belonen voor wat ze voor ons hebben betekend. -

Laten we zingen bidden

- Voor hen die aan zelf zijn toevertrouwd, ons gegeven om met zorg en liefde te omgeven; en die we later weer moesten loslaten, zodat ze eigen wegen konden gaan.

Laten we zingen bidden

- Eigen voorbede:

...

Laten we zingen bidden

Onze Vader (Mt. 6, 10-13: NBV-vertaling):

*Onze Vader in de hemel, laat Uw naam geheiligd worden,
laat uw koninkrijk komen, en Uw wil gedaan worden:
op aarde zoals in de hemel.*

Geef ons vandaag het brood dat wij nodig hebben.

*Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij hebben vergeven
wie ons iets schuldig was. En breng ons niet in beproeving,
maar red ons uit de greep van het kwaad.*

*Want aan U behoort het koningschap, de macht en de majesteit
tot in eeuwigheid. Amen.*

[Lied nr. 132: Vrede wens ik je toe](#)

Avondgebed:

*Heer onze God, nu deze dag weer bijna voorbij is, denken wij aan uw
goedheid: Er zijn zoveel mensen die ons gelukkig maken, zoveel dingen
waaraan we vreugde beleven.*

Schenk uw zegen ook aan allen die wij pijn deden, of die ons pijn hebben gedaan.

Geef ons straks een rustige nacht, onder uw bescherming.

Wij willen ook denken aan hen die deze nacht moeten werken, aan hen voor wie deze nacht vol onrust zal zijn: zieken, stervenden, en mensen die de slaap niet kunnen vatten.

Wees voor allen een bron van troost, van kracht en bemoediging.

Blijf met uw zegen onze wereld begeleiden, en laat ons allen, slapen of wakend, geborgen zijn bij U. Amen.

[Lied nr. 141: Jij bent gezegend](#)

[Opruimlied nr. 52: Laudate omnes gentes](#)